

Prædikestolen

Prædikestolen er en talerstol. Her læses den evangelietekst, som hører søndagen til, hvorefter der prædikes over teksten.

Prædikestolene vandt udbredelse i 1200 tallet efter en bestemmelse om, at der skulle prædikes ved alle højmesser. Men først efter reformationen i 1536 blev prædikestolen obligatorisk inventar i alle danske kirker.

Prædiken er en vigtig del af gudstjenesten i den lutherske kirke.

I prædikenen udlægger og forklarer præsten bibelens ord om Gud for menigheden. Prædikenen kan derudover også virke trøstende, opbyggende og formanende.

Hvem må prædike?

Det er ikke kun præster, der må prædike i kirken. Luther lagde vægt på, at "enhver, som er krøbet ud af dåben er præst eller biskop". Når det alligevel som regel er præsten, der holder prædikenen, er det, fordi han eller hun har brugt tid på at studere kristendommen. Og menigheden har så valgt ham eller hende til at prædike, fordi man har tillid til den person. Luther formulerede det sådan, at "præsten blot var den bonde, som de andre bønder havde valgt til at holde prædikenen."

Duen og himmelen

Prædikestolen er som regel placeret højt og oftest i den østlige ende af kirkeskibet i nærheden af et sydvendt vindue. Nogle steder er prædikestolen placeret midt i skibet, og i moderne kirker ligner

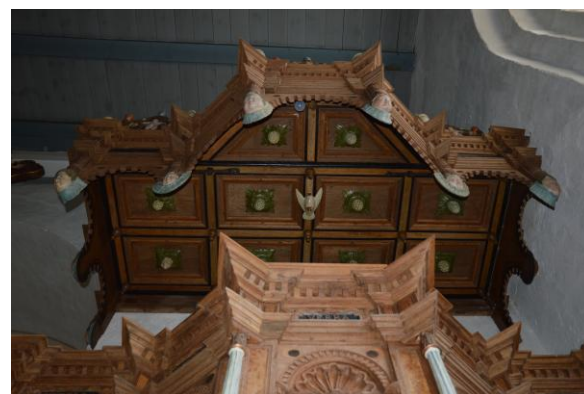
prædikestolen ofte en læsepult, der står direkte på gulvet.

Prædikestolen i Gjesing kirke

Over mange af de middelalderlige prædikestole er der en lydhimmel, som skal opfange lyden af talen og lede den i den rigtige retning.

Ofte er der også en due over prædikestolen. Duen er et symbol på Helligånden og duens placering over prædikestolen udtrykker et ønske om, at Helligånden må være over den, der prædiker, så Guds ord bliver prædikeret ret af præsten og forstået af menigheden.

Prædikestol i Ballum kirke med lydhimmel og due.

